

Conspiració feixista contra Baltasar Garzón

Els extrems acostumen a fregar-se. En una mostra de sostenibilitat que els honora, alguns representants de l'esquerra han decidit reciclar aquella cèlebre frase del recentment desaparegut Manel Fraga (*La calle es mía*) i s'han llençat al carrer a defensar el tan imparcial, infal·lible i intocable Baltasar Garzón, paradigma emblemàtic de la Justícia Universal en majúscules.

Uns dos-cents acèrrims simpatitzants del quasi diví magistrat de la tan democràtica Audiència Nacional es concentraren a les portes del Tribunal Suprem, protestant àiradament contra la indigna i injustificada incriminació d'aquest màrtir legal que va gosar iniciar un procediment legal contra el franquisme. "Feixistes i corruptes jutjant un jutge; això és el món al revés!", "Fora feixistes del Suprem", s'esgargamellaven.

Gaspar Llamazares –sempre disposat a donar un cop de mà a tot el que faci flaire de PSOE– assegurava que allò no era més que una confabulació judicial per acabar, al preu que fos, amb l'insigne magistrat. Per la seva banda, l'ex-catalana Carme Chacón, en una mostra excelsa de coneixements jurídics, argüia que "*alguna cosa falla quan es jutja un magistrat per perseguir un cas de corrupció*".

Tant les dues eximies personalitats com els seus nombrosíssims acompanyants tenen tota la raó: només una "confabulació" dels hereus judicials del franquisme o un error colossal pot explicar que es processi Baltasar Garzón! No es tracta de justícia, sinó de revenja! Això li passa per haver-se atrevit a jugar amb foc. Per analogia amb l'església catòlica, podríem dir: amb el franquisme hem topat. El seu processament tan sols es pot deure a una venjança: "*Ho sap tothom, i es profecia*".

Sempre és bo que dirigents polítics facin pedagogia i posin les coses al seu lloc, en comptes d'encendre –innecessàriament i injustificada– els ànims, crispar l'ambient i causar alarma social, com han fet tan sovint els del PP. En alguna cosa s'ha de notar la diferència abismal, sobretot de caràcter ètic, que separa la dreta de l'esquerra! La raó de la força, de la força de la raó!

Què hi té a veure que el candidat a Nobel de la Pau hagi pogut incórrer, presumptament, en dos delictes que no tan sols són els més greus i intolerables que pot cometre un jutge, sinó que soscaven –quan no anihilen– els drets dels acusats a una protecció judicial real i efectiva?

Què hi fa que hagi pogut cometre un delictes de prevaricació –que, segons l'article 446 del codi penal espanyol, es produeix quan "El jutge o magistrat, sabent-ho, dicta [una] sentència o resolució injusta"– o que hagi pogut intervenir, il·legalment, les inviolables comunicacions entre un acusat i el seu advocat defensor, enderrocant el pilar bàsic de qualsevol defensa jurídica que pretengui merèixer-ne el nom?

Ben segur –oi amics Llamazares i Chacón– que tot això formava part de la *confabulació* i la *conspiració* feixista: no fou l'infatigable defensor dels drets humans qui, presumptament, ordenà les escoltes il·legals en l'anomenat "cas Gurtel", ni qui va obrir una investigació penal per jutjar uns delictes sobre els quals era conscient que no tenia competència legal...! No fou ell, no!

El més provable és que fos algun *conspirador* feixista infiltrat a l'Audiència disfressat com ell. O, per què no?, algun dels 17 independentistes detinguts l'any dels jocs olímpics en la coneguda "*operación Garzón*" –instruïda per ell com a president del Jutjat Central d'Instrucció número 5 de l'Audiència Nacional–, que, segons el punt 159 de la [sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans de 2 de novembre de 2004](#), foren privats "*de les possibilitats raonables que es pogués fer la llum sobre els fets denunciats [les tortures i tractaments inhumans i degradants]*".

divendres, 20 de gener del mmxii

© Xavier Serrahima 2012

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

